

- скорочення трудомісткості виробничих процесів і, як наслідок, оптимізація чисельності операційного персоналу;
- скорочення тривалості виробничого циклу виготовлення продукції;
- скорочення собівартості виробу (за рахунок застосування прогресивних технологій, матеріалів, економії енерго- і трудових ресурсів).

Необхідно вирішувати питання модернізації та реконструкції обладнання.

Головним питанням при реконструкції виробництва є оцінка передбачуваної ефективності заходів, яка, в свою чергу, залежить від техніко-технологічної та логістичної опрацювання питань:

1) наявності та необхідності модернізації логістичної інфраструктури (агрегатів, технологічних ліній, складів, шляхів та ін.).

Інфраструктура будь-якого підприємства складається з двох логістичних аспектів:

– внутрішньої логістичної інфраструктури - починаючи від приймання ТМЦ на склад, оптимізації переміщення і запасів в постачанні, виробництва, мінімізації тривалості виробничого циклу, мінімізації втрат і простоїв та ін. ;

– зовнішньої логістичної інфраструктури - починаючи від концепції оптимального розміщення складів, шляхів, мінімізації простоїв під навантаженням / вивантаженням, організації роботи диспетчерського вузла, планування розміщення зовнішніх транспортерів, бункерів, стелажів і закінчуючи інформаційною системою для управління ланцюжком поставок.

Попереднє опрацювання логістичних питань на етапі проектування модернізації виробництва дозволяє запобігти майбутнім логістичні проблеми компанії і істотно заощадити на логістичних витратах.

2) Вибору нової технології або модернізації існуючої.

Модернізувати або міняти - це риторичне питання вирішується економічними розрахунками та зіставленням витрат і вигоди на кілька років вперед. Зазвичай модернізацією існуючої технології займаються постійно і безперервно, а кардинальні технологічні зміни розбурхують підприємство через кожні 30-40 років.

3) проектування і виготовлення спеціальних пристроїв.

Під вибором складу технологічного обладнання маються на увазі:

1. Вибір і розробка планувального рішення розстановки існуючого і знову закупаюваного устаткування в рамках єдиної технологічної ланцюга.

2. Вибір нового обладнання в рамках всієї технології виробництва.

3. Розробка і вибір унікального технологічного обладнання, здатного вирішити багаточисельні завдання модернізації.

Визначальним чинником, який гарантує правильність вибору складу технологічного обладнання, є чітко складене технічне завдання.

При реконструкції виробництва завдань модернізації є «розширення вузьких місць» за допомогою самостійно виготовлених спеціальних пристосувань.

Таким чином, можна зробити висновок, що підприємствам рано чи пізно треба проводити модернізацію основних засобів. Так є безліч проблем це все ж таки капіталомісткий процес, але при модернізації застарілого обладнання – скорочення браку, підвищення якості продукції, зниження витрат обслуговуючий персонал, зростання конкурентоспроможності підприємства.

Література:

1. Раєвнева Олена Валентинівна. Управління розвитком підприємства: методологія, механізми, моделі / Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку НАН України; Харківський національний економічний ун-т. – Х. : ВД "ІНЖЕК", 2006.
2. Іванюта В.Ф. Регіональна стратегія підприємництва в умовах євро інтеграції: монографія / В.Ф. Іванюта. – К.: Центр учбової літератури, 2008.

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В ПЕРІОД ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ.

В.С. Швагірева

Одеський національний політехнічний університет

Як відомо, довгострокові тенденції, які існують у певний період, підпадають під дію зовнішніх чинників, в результаті чого вони можуть істотно змінюватися і набувати специфічний зміст і спрямованість. Особливо наочно це проявляється в нашій країні. Ситуацію,

що склалася зараз в українській інноваційній сфері, можна визначити як кризову. З урахуванням економічної ситуації, існують проблеми інфраструктурного забезпечення інноваційних процесів, ще не визначений механізм, який простимулює активність учасників інноваційних процесів, посприяє до інновацій товаровиробників провідних галузей промисловості та не сформований ринок інноваційних продуктів. З боку держави наразі не має гарантій стабільності у сферах виробництва, послуг та інтелектуальної праці.

Як було зазначено вище, серед факторів стримуючих розвиток інновацій, варто відзначити нерозвиненість інноваційної інфраструктури. Недостатній розвиток інфраструктури, низькі темпи її росту не відповідають потребам поточного часу та гальмують інноваційну діяльність в країні. Тому потрібна розробка стратегії інноваційного розвитку, а саме - системи взаємопов'язаних за завданнями, термінами здійснення і ресурсам програм і забезпечують заходи, за рахунок яких вирішується проблема створення і підтримки умов, багато в чому забезпечують поступальний розвиток інноваційного бізнесу [1, с.153].

Разом з тим, наявність кращої інноваційної інфраструктури саме по собі не гарантує активності з боку підприємств-виробників. Створення економіки, побудованої на високих технологіях та знаннях, неможливо без інноваційного попиту, стимулювати який повинна, перш за все, влада, особливо в умовах економічної кризи. Даний напрямок володіє найбільшим потенціалом для досягнення цілей інноваційної стратегії, дозволяє в порівняно короткі терміни отримати результати, оскільки використовує ресурс діючих компаній і не вимагає витрат у створення нового бізнесу. Потрібно, насамперед, селекція найбільш перспективних компаній, які володіють високим потенціалом зростання, експортно-орієнтовані, діють в секторах, що мають найбільшу перспективу для розвитку і які матимуть найбільший ефект від впливів інноваційної стратегії. Саме ці компанії повинні стати фокусом для конкретної діяльності інноваційної стратегії. Проведений аналіз показав, що до їх числа відносяться інноваційно-активні підприємства, зайняті, головним чином, виробництвом машин і устаткування, а також функціонують у сфері хімічного виробництва [2, с.16].

У сформованих економічних умовах виробникам, які в основній масі знаходяться в досить складному матеріально-технічному і фінансовому становищі, значно простіше займатися випуском уніфікованих і стандартизованих виробів, що дозволяє отримати економію матеріальних, трудових та інших витрат. А споживачі хочуть отримувати продукцію з найбільш високими споживчими властивостями, техніко-економічні параметри експлуатації якої максимально відображають інтереси і дозволяють отримати більший ефект від її практичного застосування у порівнянні з конкурентами, які використовують аналогічне, але стандартизоване обладнання та техніку.

В умовах різноманітних потреб ринку, неоднорідності товарної маси одного і того ж профілю, викликаних попитом на відносно невеликі партії продукції цільового призначення, проявляється одна з найбільш характерних особливостей виробничої діяльності - збільшення обсягів дрібносерійного виробництва самої широкої номенклатури з різними внутрішніми модифікаціями, адаптує її до конкретних умов споживання. Цей, здавалося б, позитивний аспект "створює" своєрідне протиставлення виробничих інтересів виробника та споживачів.

Разом з тим в рамках технологічної виробничої системи і виробники, і споживачі у багатьох випадках виступають в обох цих якостях. Як наслідок, негативний ефект виробника в значній мірі нівелюється за рахунок позитивних інноваційних імпульсів, що викликаються зростаючими потребами виробництва. Таким чином фактори інновацій є важливою особливістю сучасного етапу економічного розвитку, визначальною багато особливостей виробничої сфери.

Динаміка впливу факторів, що викликає порушення "стабільності" факторної системи, є найважливішим імпульсом, причиною порушення сформованих стійких взаємозв'язків в економічному механізмі в цілому. Як наслідок такої нестабільності можна розглядати різке зниження рівня пріоритетності промислового виробництва в Україні як провідного об'єкта управління і на рівні державної економіки, і на мікрорівні. Причому ця тенденція не лише зберігається, а й посилюється в тих галузях і сферах діяльності, які традиційно вважалися самими наукомісткими, високотехнологічними, що забезпечують найбільший обсяг продажів нової техніки і технології, у тому числі і на світовому ринку.

Література:

1. Швагірева В.С. Проблеми інноваційного розвитку промислових підприємств / Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції "Економіка: реалії часу та перспективи" м. Одеса 20-21 лютого 2014р. / Одеса: ОНПУ, 2014. – С.153-155.
2. Швагірева В.С. Особливості трансферу технологій інноваційно-активних промислових підприємств / Матеріали Міжнародної Українсько-японської конференції з питань науково-промислового співробітництва м. Одеса 24-25 жовтня 2013р. / Одеса: ОНПУ, 2013. – Т.2 – С.15-18.